

عنوان مقاله:

خصوصی سازی ترویج کشاورزی، راهبردی در دستیابی به اهداف توسعه کشاورزی پایدار

محل انتشار:

اولین همایش ملی مدیریت و توسعه کشاورزی پایدار در ایران (سال: 1387)

تعداد صفحات اصل مقاله: 4

نویسندگان:

نساء قره باغلی - دستیار علمی دانشگاه پیام نور واحد فامنین

عبدالعظیم آجیلی - دانشجوی کارشناسی ارشد و استادیار دانشگاه کشاورزی و منابع طبیعی رامین

علی عرب زاده - کارشناس ارشد ترویج و آموزش کشاورزی

خلاصه مقاله:

در دنیای کنونی فشارها و تهدیدات فراوانی به منظور اصلاحات گسترده در نحوه تولیدات کشاورزی وجود دارد، به طوری که همواره تولیدات سالم مواد غذایی و جنبه های مختلف کشاورزی پایدار بسیار اهمیت یافته است. روند رو به رشد توجه کشاورزان به استفاده از نهاده های شیمیایی فراوان در مزرعه سبب آلودگی فزاینده محیط زیست و تولیدات کشاورزی گردیده است. به گونه ای که متخصصین و متولیان کشاورزی در راستای جلوگیری و یا کاهش این آلودگی ها دست به اقدامات گسترده ای زدند. تحقیقات نشان می دهد که استقرار نظام های کشاورزی نیازمند آموزش و اقبال عمومی از سوی بهره برداران است و تحقق این امر مستلزم بهره گیری از خدمات رسانی ترویج کشاورزی است. از اواسط دهه 80 به بعد که انتقادات فراوانی به سیستم ترویج دولتی وارد شد دولتها دست به اصلاحاتی در نحوه خدمات رسانی در بخش ترویج دولتی را آغاز کردند. به دنبال این امر رهیافت خصوصی سازی ترویج تبلور یافت و امروزه شاهد آن هستیم که جهت استقرار یک نظام پایدار کشاورزی این رهیافت از مهمترین راهبردهای کارآمد در رسیدن به اهداف این رسالت مهم یعنی ظهور نظام یکپارچه در کشاورزی است. در این مقاله به اهمیت استفاده از ترویج خصوصی و رهیافت خصوصی سازی در راستای دستیابی به اهداف کشاورزی پایدار می پردازیم.

کلمات کلیدی:

خصوصی سازی ترویج کشاورزی، کشاورزی پایدار، توسعه پایدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/72940>

